

ANAYASA MAHKEMESİ KARARI

Anayasa Mahkemesi Başkanlığından:BİRİNCİ BÖLÜM
KARAR

ATILLA DARENDELİ BAŞVURUSU

Başvuru Numarası : 2022/39911

Karar Tarihi : 3/7/2025

Başkan : Hasan Tahsin GÖKCAN

Üyeler : Recai AKYEL

Selahaddin MENTEŞ

Muhterem İNCE

Yılmaz AKÇİL

Raportör : Şeyda Nur ÜN

Başvurucu : Atilla DARENDELİ

Vekili : Bahar Gizem POLAT

I. BAŞVURUNUN ÖZETİ

1. Başvuru, ceza infaz kurumunda radyo ve televizyondan yararlanma imkânı verilmemesi nedeniyle ifade özgürlüğünün ihlal edildiği iddiasına ilişkindir.

2. Başvurucu, olayların yaşandığı tarihte anayasal düzeni ortadan kaldırmaya teşebbüs etme suçundan hükümlü olarak Adana F Tipi Yüksek Güvenlikli Kapalı Ceza İnfaz Kurumunda (Ceza İnfaz Kurumu/İdare) bulunmaktadır.

3. İddiasına göre 31/7/2017 tarihinde başvurunun odasında bulunan radyo ve televizyon Ceza İnfaz Kurumu tarafından herhangi bir gerekçe gösterilmeksizin alınmış ve bu aşamadan sonra başvurunun dilekçelerine herhangi bir cevap verilmemiştir. Akabinde Ceza İnfaz Kurumu İdare ve Gözlem Kurulu Başkanlığı (İdare ve Gözlem Kurulu) 26/7/2018 tarihinde ilgili mevzuata atıfla "tek kişilik odada barındırılan FETÖ terör örgütü suç grubunda bulunanların odalarına radyo ve televizyon verilmemesine, kararın ilgili tutuklu ve hükümlülere tebliğine" karar vermiştir.

4. Başvurucu 27/9/2021 tarihinde Ceza İnfaz Kurumu idaresine bir dilekçe yazmış ve "...tarihinde radyo ve televizyonunun alındığını, sonrasında dilekçelerine cevap verilmediğini, akabinde ise CİK tarafından genel nitelikli bir karar alındığını, bununla birlikte aynı CİK'te bulunan ve tek kişilik odada bulunan başka tutuklu ve hükümlülere radyo ve televizyon verildiğini, yine başka ceza infaz kurumlarında da bu uygulamanın devam ettiğini, kendisine radyo ve televizyon imkanı verilmemesinin eşitlik ilkesine aykırı olduğunu, diğer yandan kendisinin tehlikeli ve örgüt mensubu hükümlü statüsünde olmadığını ve buna yönelik bir karar da bulunmadığını" belirterek Ceza İnfaz Kurumunun 26/7/2018 tarihli kararının yeniden değerlendirilmesini, kendisine de radyo ve televizyon verilmesini talep etmiştir. Ceza İnfaz Kurumu 30/9/2021 tarihli yazısıyla "İdare ve Gözlem Kurulunun 26/7/2018 tarihli kararının başvuruca 27/7/2018 tarihinde tebliğ edildiğini ancak başvurunun yasal süresi içinde karara itiraz etmediğini ve karar doğrultusunda işlem tesis edildiğini" belirterek söz konusu uygulama hakkında infaz hâkimliğine şikâyetle bulunulabileceğini belirtmiştir.

5. Başvurucu 30/11/2021 tarihinde Ceza İnfaz Kurumuna yeniden dilekçe yazmış, Ceza İnfaz Kurumu aynı tarihte önceki cevabi yazısına benzer şekilde başvurusunun dilekçesine cevap vermiştir.

6. Başvurucu, Ceza İnfaz Kurumunun anılan cevabı üzerine infaz hâkimliğine başvurmuştur. Adana 2. İnfaz Hâkimliği (İnfaz Hâkimliği) 24/1/2022 tarihinde "*İdare ve Gözlem Kurulunun 26/7/2018 tarihli kararının alınmasında usul ve yasaya aykırılığın olmadığı; kurum idaresinin kendi iç işleyişini, kurum düzen ve disiplinini sağlamaya yönelik olarak usul ve yasa çerçevesinde takdir değerlendirmesi yaptığı*" gerekçesiyle talebin reddine karar vermiştir.

7. İnfaz Hâkimliğinin kararına itiraz üzerine dosyayı inceleyen Adana 1. Ağır Ceza Mahkemesi (Ağır Ceza Mahkemesi) 7/2/2022 tarihinde "*İnfaz Hâkimliği kararında usul ve yasaya aykırı bir yön bulunmadığını*" belirterek itirazı kesin olarak reddetmiştir.

8. Başvurucu, nihai kararı 16/2/2022 tarihinde öğrendikten sonra 15/3/2022 tarihinde bireysel başvuruda bulunmuştur.

9. Başvurunun kabul edilebilirlik ve esas incelemesinin Bölüm tarafından yapılmasına karar verilmiştir.

II. DEĞERLENDİRME

10. Başvurucu 31/7/2017 tarihinde herhangi bir gerekçe gösterilmeksizin radyo ve televizyonunun Ceza İnfaz Kurumu tarafından alındığını, akabinde Kurum tarafından 26/7/2018 tarihinde genel nitelikli bir karar alınarak Fetullahçı Terör Örgütü/Paralel Devlet Yapılanması (FETÖ/PDY) suçundan tek kişilik odada bulunanlara radyo ve televizyon verilmeyeceğinin bildirildiğini belirtmiştir. Kendisinin tehlikeli hâlde bulunduğu ya da örgüt mensubu olduğuna dair bir karar bulunmadığını, aynı zamanda kendisi ile benzer durumda bulunan başka mahpuslara radyo ve televizyon verildiğini ifade etmiştir. Başvurucu; Ceza İnfaz Kurumunun hukuka ve mevzuata aykırı bir kararla radyo ve televizyon imkânından yararlandırılmasının engellendiğini belirterek çeşitli anayasal haklarının ihlal edildiğini iddia etmiştir.

11. Adalet Bakanlığı (Bakanlık) görüşünde; başvurusunun ifade özgürlüğünün ihlal edilip edilmediği konusunda inceleme yapılırken Anayasa ve ilgili mevzuat hükümlerinin, Anayasa Mahkemesi içtihadının ve somut olayın kendine özgü koşullarının dikkate alınması gerektiği belirtilmiştir. Başvurucu, Bakanlık görüşüne karşı beyanında genel hatlarıyla bireysel başvuru formundaki iddialarını yinelemiştir.

12. Anayasa Mahkemesi daha önce verdiği birçok kararda tutuklu ve hükümlülerin radyo ve televizyon yayınlarından yararlanma taleplerinin reddedilmesini ifade özgürlüğü kapsamında değerlendirmiştir (ilgili kararlar için bkz. *Muhittin Pirinçcioğlu* [1. B.], B. No: 2014/4397, 21/9/2016, § 20; *Erdener Demirel ve Feki Roni Temizyüz* [2. B.], B. No: 2014/13310, 18/7/2018, § 19). Bu kapsamda bir ceza infaz kurumunda bulunan başvurusunun radyo ve televizyondan yararlanma imkânının engellenmesinin haber veya fikir alma özgürlüğü, dolayısıyla ifade özgürlüğü kapsamında incelenmesi gerekir.

13. Açıkça dayanaktan yoksun olmadığı ve kabul edilemezliğine karar verilmesini gerektirecek başka bir neden de bulunmadığı anlaşılan ifade özgürlüğünün ihlal edildiğine ilişkin iddianın kabul edilebilir olduğuna karar verilmesi gerekir.

14. Başvurucunun radyo ve televizyondan yararlanmasının engellenmesiyle ifade özgürlüğüne bir müdahalede bulunulmuştur. Müdahalenin dayanağı olan 13/12/2004 tarihli ve 5275 sayılı Ceza ve Güvenlik Tedbirlerinin İnfazı Hakkında Kanun'un 67. maddesinin (4) numaralı fıkrasında söz konusu hakların tehlikeli hâlde bulunan veya örgüt mensubu olan hükümlüler bakımından kısıtlanabileceği düzenlenmiştir. Bununla birlikte anılan düzenlemenin kanunla sınırlama ölçütünü karşılayıp karşılamadığı noktasında Anayasa Mahkemesince tereddüt hasıl olmuşsa da oluşan tereddütlerin müdahalenin demokratik toplum düzeninin gereklerine uygun olup olmadığına yönelik incelemeyle birlikte ele alınarak nihai bir karara varmanın daha isabetli olacağı değerlendirilmiştir.

15. Temel hak ve özgürlüklere yönelik bir müdahalenin demokratik toplum düzeninin gereklerine uygun kabul edilebilmesi için zorunlu bir toplumsal ihtiyacı karşılaması ve orantılı olması gerekir (*Bekir Coşkun* [GK], B. No: 2014/12151, 4/6/2015, §§ 53-55; *Mehmet Ali Aydın* [GK], B. No: 2013/9343, 4/6/2015, §§ 70-72; AYM, E.2007/4, K.2007/81, 18/10/2007). Müdahaleyi oluşturan tedbirin zorunlu bir toplumsal ihtiyacı karşıladığının kabul edilebilmesi için amaca ulaşmaya elverişli olması, başvurulabilecek en son çare ve alınabilecek en hafif önlem olarak kendini göstermesi gerekir (bazı farklılıklarla birlikte bkz. *Bekir Coşkun*, § 51; *Mehmet Ali Aydın*, § 68; *Tansel Çölaşan* [1. B.], B. No: 2014/6128, 7/7/2015, § 51).

16. Tutuklu ve hükümlüler, Anayasa ve Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin (Sözleşme) ortak alanı kapsamında kalan temel hak ve hürriyetlerin tamamına kural olarak sahiptir (*Mehmet Reşit Arslan ve diğerleri* [2. B.], B. No: 2013/583, 10/12/2014, § 65). Bu bağlamda tutuklu ve hükümlülerin ifade özgürlüğü de Anayasa ve Sözleşme kapsamında koruma altındadır (*Murat Karayel* (5) [2. B.], B. No: 2013/6223, 7/1/2016, § 27). Bununla birlikte ifade özgürlüğü mutlak bir hak değildir ve Anayasa'nın 26. maddesinin ikinci fıkrasında öngörülen sebeplerle sınırlanabilir. Bu bağlamda ceza infaz kurumunda bulunmanın kaçınılmaz sonucu olarak suçun önlenmesi ve disiplinin sağlanması gibi kurumda güvenliğin ve düzenin korunmasına yönelik kabul edilebilir gerekliliklerin olması durumunda mahpusların sahip olduğu haklara sınırlama getirilebilecektir (*Murat Karayel* (5), § 29).

17. Anayasa Mahkemesi, ceza infaz kurumunun mahpusların bilgisayar veya bu gibi bazı araçlara erişimi konusunda geniş bir takdir yetkisi olduğunu kabul etmiştir. Bu bağlamda ceza infaz kurumu idaresinin mahpusların kendi araçlarını bulundurmaları ve kullanmaları da dâhil olmak üzere teknik bazı araçlara ilişkin düzenlemeler yapması, bunları organize etmesi ve ceza infaz kurumu şartlarına göre denetlemesi mümkündür. Bu takdir yetkisi işin teknik boyutu, devletin olanakları, kurumların imkân ve kapasitesi ile infaz hukukunun gereklilikleri gibi koşullarla da bağlantılıdır (*Abdülmenaf Osman* [1. B.], B. No: 2015/5483, 10/5/2018, § 15). Bu doğrultuda anılan ilkeler, hükümlü ve tutukluların radyo ve televizyon olanağından yararlanma talebi yönünden de geçerlidir.

18. Başvurucu, radyo ve televizyon imkânından yararlandırılmamasını şikâyet konusu etmiştir. Daha önce de vurgulandığı üzere ceza infaz kurumunda bulunmanın kaçınılmaz sonucu olarak suçun önlenmesi ve disiplinin sağlanması gibi kurumda güvenliğin

ve düzenin korunmasına yönelik kabul edilebilir gerekliliklerin olması durumunda başvurunun radyo ve televizyon imkânından yararlanılmasına karar verilebilecektir. Öte yandan Anayasa'nın ve ilgili mevzuatın mahpusların haber veya fikir alma özgürlüğüne ilişkin olarak belli bir iletişim aracını güvence altına aldığı da söylenemez. Bunun sonucu olarak mahpusların bilgiye ulaşmasını anlamsız ve imkânsız hâle getirmeyen münferit uygulamalar konusunda ceza infaz kurumlarının geniş bir takdir yetkisi olduğu vurgulanmalıdır (*Murat Gösterit* [2. B.], B. No: 2019/9396, 27/2/2024, § 32).

19. Bununla birlikte ceza infaz kurumlarınca yapılacak belirli bir bilgiye erişim aracına getirilen kısıtlamaya ilişkin münferit uygulamaların tamamen denetimsiz alan olarak görülmesi de mümkün değildir. Dolayısıyla mevcut başvurudaki gibi ifade özgürlüğüne yapılan müdahalelerde kurumların ve mahkemelerin belirli bir bilgiye erişim aracına getirilen kısıtlamaya ilişkin uygulamaların ceza infaz kurumunun asayışı ve güvenliği için gerekli olduğunu değerlendirmeleri gerekir. Ceza infaz kurumlarından teknik bazı araçlara ilişkin yapılan başvurularda Anayasa Mahkemesi ise idarenin ve mahkemelerin bilgiye ulaşmak için kullanılan teknik bir araca getirilen kısıtlama hususundaki geniş takdir yetkilerini meşru bir temeli olmaksızın ayrımcı bir nedenle, öngörülemez ya da keyfi olarak kullanıp kullanmadıklarını inceleyecektir (*Murat Gösterit*, § 33).

20. Somut olayda başvurunun radyo ve televizyonu -Ceza İnfaz Kurumunca da aksi belirtilmemiştir- 2017 yılında kendisinden alınmış, akabinde de Kurumun 26/7/2018 tarihinde aldığı genel nitelikli bir karara atıfla sonrasında da verilmemiştir. İdare ve Gözlem Kurulunun aldığı kararda ise 5275 sayılı Kanun'un 67. maddesinin dördüncü fıkrasına atıfla tek kişilik odada bulunan FETÖ/PDY'den tutuklu ve hükümlü olanlara radyo ve televizyon verilmeyeceği belirtmiştir. Başvurunun radyo ve televizyondan yararlanma talebinde bulunması üzerine Ceza İnfaz Kurumu 26/7/2018 tarihli karara süresinde itiraz edilmediğinden talebi reddetmiş, başvurunun İnfaz Hâkimliğine yaptığı şikâyet ise ilgili mevzuata atıfla ve Ceza İnfaz Kurumunun takdir yetkisinde kalan bir işlem olduğu gerekçesiyle reddedilmiştir. İtirazı inceleyen Ağır Ceza Mahkemesi de daha fazla bir değerlendirme yapmaksızın itirazın reddine karar vermiştir.

21. Kural olarak 5275 sayılı Kanun'un 67. maddesi gereğince mahpusların ceza infaz kurumlarında merkezî yayın sistemi bulunduğu takdirde bu sisteme bağlı olarak radyo ve televizyon yayınlarını izleme imkânı vardır. Merkezî yayın sistemi bulunmayan kurumlarda ise yararlı olmayan yayınların izlenmesini ve dinlenmesini engelleyecek önlemler alınmak suretiyle mahpusların bağımsız anten kullanılarak televizyon ve radyo izlemesine ve dinlemesine izin verilmektedir. Bu cihazlar, bedeli kendisi tarafından ödenmek koşuluyla mahpuslar adına kurumca da satın alınabilir. Ancak anılan Kanun'un 67. maddesinin (4) numaralı fıkrası gereğince bu imkânın tehlikeli hâlde bulunan veya örgüt mensubu olan mahpuslar yönünden kısıtlanabileceği belirtilmiştir.

22. Öte yandan bahse konu fıkra, tehlikeli statüsünde bulunan veya örgüt mensubu olan hükümlüler yönünden televizyon yayınlarından yararlanmanın otomatik olarak kısıtlanmasını değil sadece kısıtlanabilmesini düzenlemektedir. Bu durumda bir mahpusun televizyon yayınlarından yararlanmasına kısıtlama getirilebilmesine yönelik olarak ceza infaz kurumlarına bir takdir yetkisi verildiği görülmektedir. Ancak bu takdir yetkisinin kullanımında keyfilik olmaması gerekir. Bu nedenle televizyon yayınlarından yararlanmaya kısıtlama getirilebilmesi için ceza infaz kurumları tarafından mahpusun tehlikeli hâlde bulunduğu veya örgüt mensubu ise buna ilişkin tespit ve gerekçelerin somut, ilgili ve

yeterli bir şekilde ortaya konulması, söz konusu gerekçeler nedeniyle mahpusa televizyon yayınlarından yararlanma imkânı verilmesi hâlinde ceza infaz kurumu düzeni ve güvenliğinin neden tehlikeye düşeceğinin açık bir şekilde belirtilmesi gerekir.

23. Ayrıca verilecek kısıtlama kararında televizyon yayınlarından yararlanmanın hangi süreyle ve ne şekilde uygulanacağı gibi hususların da belirtilmesi, söz konusu kısıtlamanın pratikte yasaklamaya dönüşecek nitelikte olmaması gerekir. Somut nedenlere dayanmaksızın, ilgili ve yeterli bir gerekçe içermeksizin yalnızca ilgili mevzuata atıfla mahpusun tehlikeli hâlde bulunduğunun veya örgüt mensubu olduğunun belirtilmesi kısıtlama kararı verilmesi için tek başına yeterli olmayacaktır. Bu noktada ceza infaz kurumu kararlarını denetleyen yargı mercileri de bu yöndeki kararları anılan tespitler doğrultusunda incelemeli ve ceza infaz kurumlarının kısıtlama kararına ilişkin takdir yetkilerini yerinde kullanıp kullanmadıklarını irdelemelidir.

24. Söz konusu tespitler neticesinde somut olay değerlendirildiğinde başvuru anayasal düzeni ortadan kaldırmaya teşebbüs etme suçundan hükümlü olarak Ceza İnfaz Kurumunda bulunmaktadır. Bu husus gözetildiğinde başvuru radyo ve televizyondan yararlanma imkânından faydalanmasına Ceza İnfaz Kurumu idaresince kısıtlama getirilmesi için şekli şartın var olduğu söylenebilir. Bununla birlikte İdare ve Gözlem Kurulunun 26/7/2018 tarihli kararının genel nitelikli olduğu ve yalnızca Kanun'un 67. maddesinin (4) numaralı fıkrasına atıfta bulunduğu, Kurumun söz konusu karara dayanarak başvuru özelinde bireysel, somut ve ilgili bir gerekçe belirtmeksizin başvuru radyo ve televizyon imkânından mahrum bıraktığı görülmüştür. Başvurucunun ilgili mevzuatta belirtildiği şekliyle tehlikeli hâlde bulunduğuna ya da örgüt mensubu olduğuna dair bir belirlemeye gidilmediği gibi tehlikeli hâlde bulunduğunun ya da örgüt mensubu olduğunun kabul edilmesi durumunda somut olarak hangi gerekçelerle bu kabule varıldığı ve bu kabulün ceza infaz kurumu güvenliğini nasıl tehlikeye düşüreceği hususlarında herhangi bir gerekçe gösterilememiştir. Bu hâliyle Ceza İnfaz Kurumunun başvuru hükümlü olarak bulunduğu suç tipini gözönüne almak suretiyle otomatik olarak bu suç tipinin Kanun'un 67. maddesinin (4) numaralı fıkrası gereğince kısıtlamaya gerekçe oluşturduğunu kabul ettiği anlaşılmıştır.

25. İkinci olarak başvuru radyo ve televizyon imkânından yararlanmaya yönelik talepte bulunması üzerine Ceza İnfaz Kurumunun 26/7/2018 tarihli kararın başvuruya tebliğ edilmesi üzerine süresinde itirazda bulunmadığı gerekçesiyle talebi reddetmesinin de somut olayın koşullarına uygun olmadığı görülmektedir. Nitekim söz konusu kararın içeriği radyo ve televizyon yayınlarından yararlanmaya ilişkin olup anılan karar esasen ileriye dönük ve devam eden bir sürece ilişkin yasaklama içermektedir. Bu hâliyle kararda yer alan yasaklamaya yönelik itirazların da kararın uygulandığı her zaman yapılması mümkündür.

26. Son olarak başvuru talebini reddeden İnfaz Hâkimliğinin kararında, 5275 sayılı Kanun'un 67. maddesinin (4) numaralı fıkrasına atıfta bulunduğu ve Ceza İnfaz Kurumunun takdir değerlendirmesi yaptığı belirtilmiştir. Bununla birlikte İnfaz Hâkimliğinin kararında; başvuru tehlikeli hâlde bulunduğuna ya da örgüt mensubu olduğuna dair bir belirlemeye gidilmediği, tehlikeli hâlde bulunduğuna ya da örgüt mensubu olduğunun kabul edilmesi durumunda somut olarak hangi gerekçelerle bu kabule varıldığı, bu kabulün Ceza İnfaz Kurumu güvenliğini nasıl tehlikeye düşüreceği ve nihai olarak radyo ve televizyon sınırlamasının gerekli olduğunun kabulü hâlinde söz konusu sınırlamaların ilgili mevzuata, Anayasa'ya ve Anayasa Mahkemesi içtihatlarına uygun olup olmadığı hususlarında herhangi bir değerlendirme yapılmadığı görülmüştür.

27. Tüm bu hususlar bir arada değerlendirildiğinde başvurunun radyo ve televizyondan yararlanma talebinin reddine dair idare ve mahkemelerce verilen kararlarda yukarıda yer verilen tespitler uyarınca somut olaya özgü ilgili ve yeterli bir gerekçe gösterilmediği görülmüş ve bu kapsamda müdahalenin zorunlu bir toplumsal ihtiyacı karşılamadığı sonucuna varılmıştır. Bu durumda müdahalenin demokratik bir toplumda gerekli olduğu söylenemez.

28. Açıklanan gerekçelerle Anayasa'nın 26. maddesinde güvence altına alınan ifade özgürlüğünün ihlal edildiğine karar verilmesi gerekir.

III. GİDERİM

29. Başvurucu, ihlalin tespiti ve yeniden yargılama yapılması ile 500.000 TL manevi tazminata karar verilmesini talep etmiştir.

30. Başvuruda tespit edilen anayasal hak ihlalinin sonuçlarının ortadan kaldırılması için yeniden yargılama yapılmasında hukuki yarar ve zorunluluk bulunmaktadır. Anayasa'nın 148. ve 153. maddeleri ile 30/3/2011 tarihli ve 6216 sayılı Anayasa Mahkemesinin Kuruluşu ve Yargılama Usulleri Hakkında Kanun'un 50. ve 66. maddeleri uyarınca ihlal kararının gönderildiği yargı mercilerinin yapması gereken iş, yeniden yargılama işlemlerini başlatıp Anayasa Mahkemesinin ihlal kararında belirtilen ilkelere ve gerekçelere uygun biçimde yürütülecek yargılama sonunda hak ihlalinin nedenlerini gidererek yeni bir karar vermektir (yeniden yargılama konusunda bkz. *Mehmet Doğan* [GK], B. No: 2014/8875, 7/6/2018, §§ 54-60; *Aligül Alkaya ve diğerleri* (2) [1. B.], B. No: 2016/12506, 7/11/2019, §§ 53-60, 66; *Kadri Enis Berberoğlu* (3) [GK], B. No: 2020/32949, 21/1/2021, §§ 93-100).

31. Öte yandan hak ihlali kararından Anayasa Mahkemesinin davanın sonucuyla ilgili olarak bir tutum sergilediği sonucu çıkarılmamalıdır. Anayasa Mahkemesince verilen hak ihlali kararı uyuşmazlığın sonuçlarından bağımsız olup davanın kabulüne, reddine ya da beraate veya mahkûmiyete karar verilmesi gerektiği anlamına gelmemektedir. Kural olarak yargılamanın her aşamasında olduğu gibi ihlalin sonuçlarını gidermek üzere yeniden yapılacak yargılama sonunda da delillerin dava ile ilişkisini kurma ve bunları değerlendiren sonuç çıkarma yetkisi ilgili mahkemelere aittir.

32. İhlalin niteliği dikkate alınarak başvurucuya net 10.000 TL manevi tazminat ödenmesine karar verilmesi gerekir.

IV. HÜKÜM

Açıklanan gerekçelerle;

A. İfade özgürlüğünün ihlal edildiğine ilişkin iddianın KABUL EDİLEBİLİR OLDUĞUNA,

B. Anayasa'nın 26. maddesinde güvence altına alınan ifade özgürlüğünün İHLAL EDİLDİĞİNE,

C. Kararın bir örneğinin ifade özgürlüğünün ihlalinin sonuçlarının ortadan kaldırılması için yeniden yargılama yapılmak üzere Adana 2. İnfaz Hâkimliğine (E.2022/144, K.2022/424) GÖNDERİLMESİNE,

D. Başvurucuya net 10.000 TL manevi tazminat ÖDENMESİNE,

E. 664,10 TL harç ve 30.000 TL vekâlet ücretinden oluşan toplam 30.664,10 TL yargılama giderinin başvurucuya ÖDENMESİNE,

F. Ödemelerin kararın tebliğini takiben başvurunun Hazine ve Maliye Bakanlığına başvuru tarihinden itibaren dört ay içinde yapılmasına, ödemede gecikme olması hâlinde bu sürenin sona erdiği tarihten ödeme tarihine kadar geçen süre için yasal FAİZ UYGULANMASINA,

G. Kararın bir örneğinin Adalet Bakanlığına GÖNDERİLMESİNE 3/7/2025 tarihinde OYBİRLİĞİYLE karar verildi.